

УРЕЂУЈЕ З. Ј. ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ПРВА

Издаје ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА

ГЛАВНИ САРАДНИК:
А Б У К А З Е М.

У НОВОМЕ САДУ
25. Јула 1878.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

П е с м а

СКРИЉЕНА ИЗ ПОСЛОВИЦА РАЗНИХ СТАРИХ И НОВИХ НАРОДА БЕЗ ИКАКВЕ СВЕЗЕ И ЦЕЛИ, БЕЗ ДУБЉА ИЛИ ПЛИЋА СМИСЛА.
(Репетирање последњег стиха у свакој строфи домет'о је слагач, јер иначе не би била пуна ова страна.)

Ко шећер једе
Изгуби зубе. —
Ко проју сеје
Вранци га љубе. —
Ко њиву оре
Нада се плоду. —
— Ко хоће сува
Не гази воду.

Јест!

Не гази воду.

Да!

Ко сеје коров
Не воли цвеће. —
Ком иде карта
Том љубав неће. —
Док траје шуме
Биће и грађе.
— Ко тражи кавге
Ласно је нађе.

Јест!

Ласно је нађе.

Да!

Ди кремен расте
Онде се креше. —
Ди кога сврби
Онде се чеше. —
Ко има брата
Није сирома. —
— Ко жели мира
Тај седи дома.

Јест!

Тај седи дома.

Да!

Ко ј' нио жучи
Том пелен слади. —
Ко је ожежен*)
Тај кашу хлади. —
Ко нема токе
Тај чува коже. —
— Ко иде на лед
Тај пасти може.

Јест!

Тај пасти може.

Да!

Ко незна играг'
Не виче: хопа! —
Ко има браду
Не треба попа.
Ко пчеле чува
Том се и роје. —
— Ко хоће туђе
Изгуби своје.

Јест!

Изгуби своје

Да!

Што краћи дани
То ноћи дуже. —
Куд оде јуне
Там' ће и уже. —
Увек су близо
Ивер и влада. —
— Ко другом копа
Сам у њу пада.

Јест!

Сам у њу пада.

Да!

*) Због нечитка рукописа незнам значил-и ова реч: ожежен, или можда ожењен. Али напоследак то је свеједно.

Слагач.

Једукалички роб.

(Од М. Јокаји-а).

(Продужење.)

Ту је допао и поп Атанасије: или како се он сам радије називао: кнез Ђорђе Хмјелницики.

Он се није могао потужити да у Једикули нису поступали с њиме онако, као и са другим претендентима престола. Имао је собу за себе, где је био неограничен владалац, баш као и султан или цар. Онај свет, који је он ту себи стварао, био је његов сав: нико га није узнемиравао у њему.

А робови нису никада самосами: уз њих су њихови снови. А из снова може да буде што год хоћеш и зажелиш.

Атанасије промахнуто је све фантазије својих вручичких снова. Час га је снашла грозница величања. Кад би он заиста био владар: све би своје људе посадио на коње, па би покорио све народе који иду пешке: салио би толику топурина, којом би могао једним метком ма који град оборити; саградио би покретне куле, којима би бедеме опсађивао: своју гарду обукао би у гвоздене панцире, да им не може наудити никоје оружје. А он сам оберучке би се био у биткама, као што је чинио и отац му, војвода Богдан; у једној руци са мачем а у другој са убојном бардом. Па онда би се начинио краљем, на глави би носио круну од бисера а владике би га морале у руку љубити, уместо подноге била би му леђа суседних владара. Колико је широка света свуда би дрхтали од имена његова и просипали би пред његово престоље харач и гомиле злата. (Беаше гомила шљунака пред његовим асурним креветом, којима се његов претомак у овој соби играо рата.)

Па кад би већ имао толико небројена блага, какву би палату онда саградио! Колике још нико на свету не има. Да јој куле допиру до облака; а на коњу да се може пењати по нужастим стубама; патоси би били сребром заливени, а сводови златом искићени, на вратима стражарили би златни лавови. Он би на коњу јахао из једне одаје у другу, а кад би славу славио и госте частио у зачељу већ би вечерали кад би за истим столом на другом крају тек ручати почели. (Садања му соба беше управо три корака дуга уздуж и попречно.)

Па како би се онда благовало! (Сад долажаху гладо — и жеђоморни снови). Читаве, целокупне срне печене, заједно са роговима на глави; куле и градови од марципана и других колача, читави пластови шећерлема; шећерних бадема читаве камаре; сувих смокава оног часа са дрвета узабраних; па оних златних јабука, које је један пут само јео, после им је само љуске налазио. Па онда вина у чутурама и у мешинама! Слатка вина, јечмена вина разна и многа вина! Вина којег никада није доста. Вина које те само нуди да га пијеш, које жеђ гаси, које жеђ пали, и тако му никада краја нема, као змији кад зубима реп свој захвати. Вина, које од три дана и три ноћи један кратак дан начини. (На столу му беаше комад црна круха и крчаг воде.)

Па онда га подузеше снови миља, слатки привиди бајних вилинских слика. Да је он краљ: покупио би све лепотице покорених народа, и плавојке, и гаравуше, и смеђојке и оне са црвеном косом, — пак онда — свима би посекао косе, од њих би направио меке душеке, на душеке би легао, а загрио би најлепшу лепотицу, бајну Цитбару,

па док би се они надметали ко ће коме пре исисати душу кроз уста, док би ошишане лепотице љубиле им и ноге и руке. (А пак љубиле су га големе босфорске мухе, од којих су се црнили зидови одаје му.)

Промене ради наиђоше на њ снови освете. тиранијске сласти, сатирско беснило. Неброј лешина, море од крви: то му беше жеђ и глад. Да побаца све лепотице у море, па да ужива у њиховом самртном лелеку. Па би онда обожависао море да буде црвено, а од крви својих злотвора, који су се дигли против њега, који га овде робом држе, који га пате глађу и другим невољама, који му отеше власт, који му не даду његову зврчницу — од њиових глава правио би пирамиду, а на врх метуо би главу онога архимандрита, који га је дететом изнео из кијевске битке, који га је одхранио, посинио, узетио. Што је то урадио? Па онда би запалио, у пепео кренуо целе вароши, које заслужују освете његове.

Ал напакон једном и догодило се што је у лудилу своје сневао, — видео је својим живим очима.

Једне ноћи при лепој месечини побацали су до три стотине девојака у Босфор. То беху блуднице, које не хотеше послушати заповед, не хотеше покрити свога лица фераџом. — Није прошло неколико дана а подигоше и пирамиду од посечених глава у трећој авлији Једикуле, која се звала „лубањска авлија“. Атанасије је видео преко бедема ту пирамиду, видео је главе како су у њега зверале. Те ноћи испунила му се и та жеља, видео је како горе један део Стамбула где је нека побуна букнула.

Па кад му се већ неки снови почеше испуњавати, што се не би могли испунити и други? — Па и сви?

IV.

На прозору његовог аришта биле су и гвоздене шипке, толико простране, да је могао кроз њи промолити главу кад је хтео да се обазре по беломе свету али и толико уске да му цела тела не пропуштаху, да не може умаћи у тај бели свет. Атанасије држао је по вас дан главу своју промољену кроз оте шипке баш као да би била каква архитектска цирада, па је гледао лађе које пловљаху по Босфору и читао им је имена, како се која зове. Све лађе имађаху имена грчких и римских светаца. Која се звала именом из поганске митологије, та је лађа била гусарска.

Ал наједаред десило се нешто са чега је изгубио вољу гледати кроз прозор.

Султан је цео пољски конзулат дао затворити у Једикулу, а тај је састајао из неки преко две стотине чланова. Неки од ове пољске господе имали су и децу, а деца га су им била затворена у другој кули, и ту су децу пуштали сваки дан да се сиграју у „дечијој авлији“, а баш у ту авлију гледао је Атанасијев прозор. Ова затворена деца богатих родитеља имала су при себи и новаца; тога ради изаслао је један чауш своју слушкињу под кулину капију са разним посланицама, шербетом и иним ђаконијама, и то су затворена деца по скупе новце куповала. Па онда, кад су већ све друге игре обређали, купили су са земље камичке и бацали су их у окладу, који ће погодити ону главу, што тамо горе вири кроз гвоздене шипке?

Ни на то се Атанасије не би баш тако јако жестио, као што се жестио због тога, што је чаушова слушкиња баш под његовим прозором појала неке православне црквене песме; мора да је гркиња, — а ово га је љутило не само

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

зато што му је сметало његовом величајном сневању, оговори мишући га да је он само доброполски пона, него још већма зато, што је глас ове слушкиње ванредно наличио на глас његове остављене жене, храпаве Јеленке.

Отада више није промаљао главу кроз прозор, а заробљени господичићи изгубише тиме једну лепу забаву.

Али она сирота слушкиња доле, то беше одиста његова остављена жена, она је сваки дан седала под његов прозор и ту је господској деци продавала слаткише и појала је ирмосе. Она је оставила кућу очину, који ју је одгоњену био к себи узео, па се кренула за својим мужем, ишла је, разбирала је, док није дознала где је. И онда се погодила у чауша за слушкињу, у онога чауша који је био надзорник куле. Добро је знала пећи лепиње, а и послушна је била, пак су је заволели, још су јој дали и плату.

Једном, кад су опет господски рончићи изишли у авлију и почели се с њоме нешто кошкати она им рече: Но, волела би видети који је од вас момак да би могао ову поморанчу бацити управо у онај прозор горе.

Нашло се више подузетника.

Атанасије баш је седео замишљен у куту своје одаје кад наједаред улети кроз прозор једна поморанча.

Гле! Златна јабука! Баш онака иста златна јабука, какву је једном окусио из руке бајне виле, Цитбаре. Ко му је посла из ваздуха? Халапљиво је располовио поморанчу: али наједаред заборави и на глад и на жеђ и на љубав, на све заборави од онога што је нашао у поморанчи. У среди поморанче беше скривена мала танка пиља (турпија). Ах, сретство за избављење! Ово је чаробни кључ који отвара врата свима оним сновима.

Сад је већ потрчао к прозору и промолио је главу кроз гвоздене шипке, ни бриге му није било хоћели му се коштице од бресака и урма о чело и о нос обијати, и дали она слушкиња још ирмосе поји. Шта је њему сада било до земље? Он је по мору тражио духа избавитеља. — И заиста је тамо нешто нашао. Управо преко од Једикуле бацао је котву један нов новцит брод, којем на предњем крају беше кип женски са круном на глави. Са стране беше великим словима написано „Цитбара.“

По свој прилици био је то брод каквог херзонског трговца, који је случајно изабрао ову из народних приповедака познату вилу за заштитницу свога брода; али Атанасије је у томе друго што назрео. То је права Цитбара, његова заручница, која се претворила у брод да свога заручника избави.

И похитао је к њој.

Још оне ноћи препиљио је он гвоздене шипке, а расплео је асуру на којој је лежао, па је од ње силео једек, о томе једеку спустио се доле кроз прозор

Једек се на по пута прекинуо и он груну доле на земљу и угану ногу у чланку. Није могао с места се маћи.

Неко наиђе на њега у мраку у љутој му невољи — женскиња је била. Вештом руком трже и умести му ногу, па га онда узе за руку, одведе га до бедема којим је авлија била ограђена, тамо беху неке лествице од једека за њега спремљене, — она му поможе да се на њима попне. Ни речи не рекоше једно другоме. Кад се бежи онда се мора ћутати.

Кад је бегунац стигао на врх бедема, онда је пребацио лествице на спољну страну а није ни захвалио непознатој избавитељи на њеној доброту. Негове су очи тра-

жиле по глатком мору осидрани фантом — Цитбару.

У то доба све спава; једикулски стражари хрчу под капијама, али су пси будни а њих је тма божија по улицама и на обали морској. Наједаред узрујаше тишину и скленташе се око нашег Атанасије.

Али непозната избавитељица као да се томе и надала! у котарци је имала пуно комађа меса, то је сада поразбацала преко бедема и тамо и амо. Пси се онда окренуше меси а пустише бегунца да бежи.

А сада наједаред севну па пуче један топ. „Цитбара“ је подигла котву: то је био њен опроштајни пуцањ. Атанасију су пробуђени стражари ухватили на обали, а „Цитбара“ на очиглед му отплови.

А кад се дознало да је добра Јеленка помогла робу да побегне, њу су онако турски ишибали, па су је продали као робињу. Остала је, истина, у Једикули, али сада на најнижем послу, — постала је слушкиња оних слуга, који месе хлеб. Сад је и она допала ропства са свога мужа.

V.

Ђорђа Хмјелницког, кад му се бегство ојаловило, стрпали су сада тамо где је место ухваћеним бегунцима: у једну од оних подземних рупчага, које се зову „рупе забравности“. Тамо већ не води нико о њима рачуна: не вели се о њима, овај или онај кнез, паша или пророк. Немају више имена. Само имају један број. Док је тај број испуњен, донде сваки дан туре кроз бацу на вратима на једној гвозденој лопати дрвену чинију, на којој стоји комад хлеба и тестија воде, туре је толико далеко да је рог може рукама дохватити.

Јер су робу обе руке и обе ноге приковане ланцима о зид. Са камене клупе, с којом су га венчали, никада устати не може. Ал Турци воле чистоту. Подземна ова аришта сваки дан на чисто опере морска плима, — она сваки дан дође кроз канале, па до рамена окупа роба који је ту затворен. По томе он познаје кад је подне? и може бројати колико је већ дана овде провео? — Атанасије је сада имао доста времена за промишљање, шта је и куд је доспео?

Цитбара је зла вила. Ето така је брачна постеља њених младожења. Мрачна и хладна рупчага. Легло скорпија и псориба.

И онда му је на ум падао онај тих, мирни стан у добропољској долини. Како су га дивно засенили велики ораси. Зеленкасти су били сунчеви зраци, процеђени кроз оно зелено лишће. Ох како је мила била она зеленим велом застрта светлост! А како је страшна ова подземна помрчина! Како је слadak био одпочинак по подне на оној жућкастој трави, кад су му питоме пчелице слетале на лице и на руке и ту га мехко диркаху као да би га хтеле пољубити! А како је грозан хладни додир овог подземног гамежа, од чега се тело човеково грозничаво стреса, кад му после плиме домиле они морски пауци са њиховим незграпним гребачем, па они квали, који те опеку као жива жеравица, па оне аплиције које стрвинским смрадом напуне целу рупчагу, — а кадкад, при фосфорном светлуцању морске воде, можеш и да их видиш те наказне створове, та подземна страшила. Ах, где су оне подземне пчелице! — Јесте, тамо су оне, у Доброполу! Како га је равном зором будио иза сна онај благи поветарац пун мисли од лишиног цвета, као да би му рекао: „устај па иди

на гороњ, одзвони оним среброгласним звонима позив на јутрење!“ А како грозно долази сада по сваки дан слана морска вода: „устај! одзвони ланцима својим, огласи себе, живог мртваца, закопаног у вечитој ноћи!“

Ах само још једаред да се може повратити у дрвену кућицу своју! Никада више не би зажелио да из ње изиђе, Како је мила, како је слатка била она жена! Ма да је била храпава, али у свакој јамици тојлежао је по један анђе-лак, по једна доброхот; а кад се благо осмехнула, онда је њено хранаво лице изгледало као небо пуно звезда!

Има ли на свету нектара, који би био и налик на оно пиће, што га је од кисела млека готовила њена рука? Има ли где слађа јела него што беху оне погаче од проје, којима га је његова добра Јеленка толико пута обрадовала. . . . Поп се научио богу се молити . . .

Једном пак, кад му је она по мраку путујућа дрвена чинија дошла близу руке, изненађен викну из свега грла: „Јеленко! Зар си ту?“

Пипањем прстима познао је шта је на чинији! већ по мирису је дознао је шта пред њиме. Уместо плесњива хлеба била је топла, скоро печена пројина погача на дрвеној чинији, а у тестији, уместо смрдљиве воде била је дивна кисела сурутка. „Јеленка! Зар си ту?“ — Без сумње мора бити да је она ту; јер ко би други његаовде потражио?

Па то је сада тако ишло од дана на дан. Негдашња, омиљена му јела и пића долажаху му сваки дан да роба у гробу му развеселе и надом поутише, да још може добра бити, — још може он седити пред дрвеном кућицом својом, у хладу под орасима својим.

(Продужиће се.)

„X“ у моди ушима не годи.

(Епић.)

Појахао хатлија хата пастуха,
Од силе духа њиха оба уха.
Хћа искихат', све што срдахце куха;
А бја нахранио махнита трбуха;
Јер је хитар, храбар, лакхо измахне,
Када га храна духом надахне.
Ма не хлебац худи и храна суха,
Мех с вином, јарац што се пече, куха —
Трбуху рахат, срцу грохот даје,
Те и хрђа пухне, худест не хаје,
На ноздрхе духне, а прошлост мухне,
У хладну памет хоће мах да сухне.

Еле хука хатлија, на хату и зеха.

По праху суху, преко неких леха.
Помало диха, буздоханом њиха,
С духана худа помало киха.
Шта л хоће њетко? буздохан да измахне,
Храбар ће ко хрђа у мах да издахне!
Шта је хајдук? здуха, медгеђа пиха —
И друго иха — све ће да киха!
Дон Кихот, Ханибал, Мухамед куд себе . . . .
Хуријо бежи, напашће и тебе!

По хрбту хата загохлица муха,
Па и по ноздрхах и испод трбуха,
Хатлију буха дрни с пазуха,
А друга худа опет с трбуха,

С ноздрах хатских дохити муха —
Шта хоће хрђе на мах из небуха?
Хат реп надиг'о хрђе и киха,
Хат репом, хатлија буздоханом њиха,
Мухе зује, хатлија псује,
Буздоханом махне, да му одлахне,
Дрпне га буха, голицне муха.
Хасна му худа што буздохан њиха.
Што хуче, киха — хат хоће ђиха . . . .

Вл. М. Јовановић.

Заслуге „новјејшег“ кандидата за угарски сабор.

Ђира. А богати Спино, какво је то чудо да се у Кикинду поред владиног српског кандидата дигао опет други владин — Србин. Зар ће тај што више израдити, него наш господин Миша?

Спино. Па ти и то још не знаш? Е, брат Ђиро, има ти тај неки чудновати вергли, који свира дванајст ноти; па ти има једну тицу — попагају, што уме да дивани. — Ђира. Та иди не реци! —

Сп. Јест боме. — Па кад постане послаником (што држим да неће бити!) а он, вели, понеће и вергли и попагају у Пешту; па кад оће што да предлаже у сабор, а он ће навући тај вергли па ће тако чудновато свирати, да ће сав сабор слушати само вергли, а он мож дотле ћапрдати шта оће. Па кад престане вергли да свира и он ће престати да говори, те ће сви посланици од радости дати нам шта год он оће. И сам Тиса вели играће по његовој ноти! — Понда, знаш, немари ти он ни ићи свагдар у сабор. Тамо ће послати свога попагају, и натаће му ону црну високу шеширину — да незна нико да је ту ко други. А попагаја зна врло добро да виче: „igen“ „eljen“ . . . и увек ће гледати испод шешира сама на Тису; па како Тиса што каже, а он ће одма „igen“, „eljen“! — Тако ти он може виш и на салашу бити у Кекинду и опет гласати у — Пешту, — и вући масне дијурне!

Ђ. Но је с' чуо, то су баш чудјејствија што ми ти ту наказива. Е, ако он не изради да добијемо на поклон „Иберланд“, онда, гоино му тана баш нико више не изради. — Живио наш вергли и попагаја! — М.

Није ни ово хрђаво.

Састала се прија Нецићка и прија Савићка и одмах се разведе овај разговор.

Савићка. За бога, пријо, од кад се нисмо видели! Нецићка. Е моја госпа пријо, нисмо били код куће, тек јуче смо стигли из Хајденвергла; била сам због моје Софике, јер је имала кантар у стомаку и бандарц јој је уртинирао да пије модавосер. Ал смо га и госпоцки коронирали, за сваку визитлу добио је 1 дукат. О, то вам је врло лепо купатило! До подне смо у курталону а после подне се иде у вавилон и ту је увек на променади свирала музика а ишли смо вам и на балове и сојевреје, ту је једаред свирао чувени биргуз тако лепо и тијо, да се једва чуло, а пудлика каже, да је страшно пијано свирао, а сиромачовек баш је сасвим трезан био. Е знате то је врло фина пудлика, сам хотголе, који зна како се треба азимирати.

К. Н.

ЕХЕМПЛА ТРАНУНТ.

Телеграфски де-пешке.

Из шајкашког вилајета. Наше поце овако су гласале: „Стра“ — а комисија је морала оно друго да допуни (— тимировић).

Из босанског баталијона. Овде сада више нема ни православних, ни католика, ни мухамеданаца, — јер су сада сви протестанти.

Х. Л.

Са шајкашког мегдана. Од Тодора нема више ни говора. Живно избрани Полит! Утешите владика и Чакру (који је рекао да то жив неће дочекати).

Из Дебрецина. Избори теку као масни. — Све клизи. — И то тако јако клизи да је Тиса већ пао.

Из благодјејанија.

Ономад завириш у карловачко благодјејаније, и видим на столу ванредно црн хлеб.

А зар ви благодјејанцима тако црн хлеб дајете? Запитах надзорника.

Одговори ми: Хлеб је наш иначе мало бељи, али знате сад смо у жалости за покојним господином архимандритом ковиљским и због тога је тако црн.

Зачуђен анђо.

Зачудио с' горе
Анђо рајска мира,
Који тамо разне
Жеље регистрира:
„Но, на земљи мора
Да је брука веља!
Јер још досад не чух
’вако лудих жеља —
н. пр.

(Избави нас, боже,
Од избавитеља!“

Закашњено

(Још од конгреса).

Чудна је то задруга, — чудне су то ствари,
Где имају гласа и неакционари!
А многи акционар празну шаку гледа
Макар да је велика Турека — dividenda. (Н. Л.)

И з ј а в а.

Ономад смо читали да је кроз Сисак пут Старе Градишке провежено 14 кола пуних шарпије. — Ако је та шарпија нама намењена, ми понизно изјављујемо, да наше ране не требају шарпије, него сасвиј другога лека.

Бошњаци

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

К о к и ц е.

Гопчевић пишући о Босни западе и за Мостар па вели, да у Мостару има 15—20.000 становника, од тих су две трећине, „Mohamedaner“, једна петина „Griechen“, једна осмина „Katholiken“, а остало су „Juden und Zigeuner“, — Штета што у Мостару нема ама баш ни једног Србина, да нам бар каже, ко је то Србе тако наједаред појео, све до мрве.

Сва радња берлинскога конгреса изићи ће скупиљена у једној „жутој књизи“. Боја је веома сретно изабрана. Бар ће од сада не само раја него и други свет, — не само данашње већ и доцније време, кад поглед баци на конгрес моћи му рећи: „с а в с и м и ж у т!“

Мени је некада рекао министар Трефор: да се манем новина и подлистака. То се не може трпити. — јер професор има друга посла. — Е ал то је било здраво давно, — онда још није постојала у Н. Саду државна гимназија нити њојзи на челу директор Франкл (уредник: „Ujvideka“.)

А. Сандић.

Е рајо, рајо, босанска рајо, до сада сте ви били наши гости. А ево сада је дошло време да будемо ми ваши — домаћини!

Ф - и - њ.

А куда ћеш ти? запитаху једног лиферанта, који је касео за војском. Лиферант одговори пола српски пола немачки: трбухом за бродом. (Јест јест за Бродом и за Градишком.)

Темишварски Гласник зове нар. позориште недоношчетом, које пије срч из костију народа. (А како се зове оно недоношче које пије срч из костију Карађорђевићеве приватгасе?)

Ко је до сада био посланик, тај од сада треба да буде цео сланик, и то још пун атичке соли (јер на паприку имају други привилегију).

То је малер што коран у Мађара значи: рано, — а код Турака је већ доцкан.

Један браца хтео да поутеши Бошњаке, али није знао добро српски, па им рече: „Та небојте се ви нас, ми смо ваши комшија ци!“

Ја кад год чујем ту реч: изборни срез, увек помислим, а би-ли то могло бити да се не срезује, већ да се пусти онако на род. Један виноградија.

У Србији је пошта ванредно тачна. Свако писмо стигне рекоман-дирато.

Енглези услед најновијег добитка не знаду шта ће да почну са Кипром. — А ми услед најновијег губитка не знамо шта ћемо да почнемо без Кипре.

Српска Јерархија.

Ја нисам за деобу турске, — ја сам за грабљење.
Д'Израјели.

А. Ја водем рат. Б. А зашто? А. Јер после њега долази мир. Б. Даклем ти си велики пријатељ мира? А. Да видиш баш нисам велики пријатељ мира. Б. А зашто? А. Јер после мира долази рат

У стара времена тешили су угњетене народе са о бећаним земљама, — а сада их теше са необећаним гостима.

А. зашто нема у извесним државама и министра кривде. Б. А нашто, — кад је ту министар правде!

Кад су питали Стевана Јанковића, (кога је др. Полит у тамници заборавности пронашао и одатле избио), — зашто баш он тако жестоко ради против Полита; он је одговорио: кад бих ја сад гласао на Полита, могло би се мислити да ја то из благодарности чиним. А то мој карактер не би могао поднети. — Даклем још има челичних карактера!!

За време турско-руског рата, Руси су 10 милиона пута пукли из пушака, а 234.502 пута из топова. Тако веле они који су бројали. — О за дивно чудо, — и само су једанпут омашили цел — и то баш у Берлину.

Досад смо већ више пута чули од Т. Гласника како је данашња српска влада љубитељ мрака. Они то само тврде али не уму и да докажу, — ајде да им Стармали помогне. — Куд ћеш већа доказа за њихово мракољубије, него то, што се под истом владом укинуо данак — (али онај који су Турцима плаћали).

У прочем ја још ни сада не верујем да ће се икада сунце родити из Свињнице.

(Н. Л.) Наполеончић IV. хоће да се жени. — Сиромашак! — На тај начин се не долази до владе!

Министар Браћано изврнувши се с колима пао је на главу. Па то се догађа и другим министрима!

Више пута се догађало да се овај или онај потентат одрекао престола у корист своје сину. А зашто то ни један не уради у корист своје народу!

На матуритетсприфунгу.

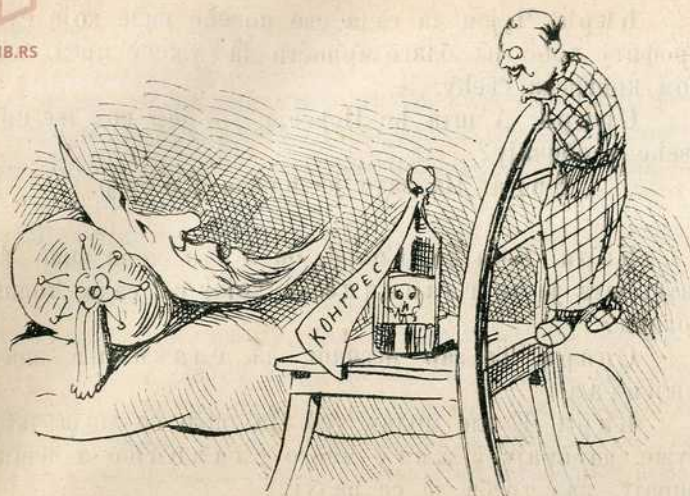
Ћа к. Та се варош звала Картагена.

Професор. Ви би боље радили да ову варош не сербизирате, већ да је кажете онако како се зајста звала, т. ј. Картаго.

Ћа к. А зашто баш ја!

Професор. Па ће те онда боље утубити да сваки који се карта остаје го.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Стармали. (Испиње се да види шта ради полумесећ, — и да чује шта говори.)

Полумесећ. Од како сам ову медицину морао попити, мени је сад много лакше. — Сад да ми је знати само јесам ли оздравио, или сам умро.

Аој тужан!

Аој тужан шта је то,
Дебрединска публико!
Зар изгнасте свога сина
Испред Дебрецина!

Ихај де!

Нагом alma még egy fél.
Помашо Тиса цел
Сад се срди на својаке,
Сад ће ићи у Словаке!

Ихај де!

А из Арве кад се врати
Онда ће га сабор звати:
„Hej szegény
Arva legény!“

Ихај де!

Стање воде.

Рајна. Мути се; даклем не одговара своје немачком имену.

Дрина. Не разбацује свој ток; али ипак расте.

Тиров канал. Три стопе ниже дна.

Дунав. Остаје неутралан.

Тиса. Пада.

Девет чуда.

1. Чудо. У Пакрацу је постојала Српска препарандија.

2. Чудо. Тај су грех дотични младенци неко време кроз прете гледали.

3. Чудо. Дотичним младенцима падне једна паметна мисао на памет.

4. Чудо. Српска препарандија у Пакрацу није се уплашила ни од те паметне мисли, него је и даље мирно постојала и свој племенити задатак вршила.

5. Чудо. Роди се једно чудовиште, које није имало ни репа ни ушију, — али је умело доказивати да професорима српске пакрачке препарандије треба дати прави Пакрачки декрет.

6. Чудо. То чудо без да је икад ишло у школу, чим се родило било је писмено, и звало се тужба.

7. Чудо. То је чудовиште имало много уста, и на сва уста викало је како српски професори препарандије буде српску свест.

8. Чудо. У исто време спремали су се хрватски младенци да буде хрватску свест у околини српских намастира.

Девето чудо. Оно чудовиште, које се свало тужба против буђења српске свести, није се обратило ни на кога другом, већ главом на српског православног патријарха у Карловце, који је чудовиште благо примио и све му по вољи учинио.

Статистична дата.

Из рачуна, који ће ових дан г. Тодор о своје кратком али момачком посланичком делању влади положити, увидиће се не само његова чврста воља и корисна намера, неко ће се дознати још и то, ко је све на њега гласао.

Ево ти гласова:

930 „глас-вајна!“

865 „глас-бира!“

524 „глас-шнапса!“

122 порције гласирте калбшницл!“

(Овамо се не рачунају: контракти, регрутације, суперарбитрације, обећања, претње и т. д. који су фактори имали само саветујућег гласа).

Дала.

У т е х а.

Н. М. Вративши се из Париза са изложбе хвалио нам се како тамо није баш велика скупоћа, — јер, вели, и ако човек доста плати за ручак, ал је бар порција велика.

На то му примети неко: Није ти ни бриге, док буде Босна сасвим наша, биће и код нас порција толика да ћемо је моћи на изложбу послати.

Quid pro quo.

Један нов клијенат дође к новом адвокату, коме пре није знао имена. А у току разговора увек га је титулирао рег: господине Ироде. Адвокат је доникле трпио, ал напоследак запита га: зашто он њега зове Иродом?

Та ето тако вам стоји написано споља на врати! Писарница. Iroda. — Одговори безазлени клијенат.

Лекарски хонорар.

Један лекар путужи се неком, како је прошлу ноћ морао око поноћи устајати, да иде једном болеснику, а била је хладна влажна ноћ.

„Па шта сте добили?“ запита га пријатељ (мислећи на хонорар).

„Кијавицу“ одговори лекар.

Аб.

Бубнуотека.

У једним немачким новинама читалисмо овај оглас који потпуно заслужује своје местаце у нашој „бубнуотеци“.

II I.

„Jacob Bauer aus Brood empfiehlt . . . sein neu eingeführtes grosses Lager in fertigen Kindern, Knaben und Herrn Kleider и т. д.

Ћира. Па како ће се богати звати сада наша домовина кад уће наша војска у Босну.

Спира. Поп Кука вели да ће се звати овако: Hungaria cum Partibus adnexis et Partes adnexae cum Partibus occurratis.

Ћира. Ао, славу нам нашу, та то баш није кратко! — Али само се бринем хоћеду ли то и про- сти Бошњаци моћи изговорити.

Спира. Е па они који су латинске вере они ћеду моћи, — а они други ће морати.

Ћира. Збиља, а како се каже латински морам.

Спира. Дебео.

Ћира. Хм, Не верујем баш да ће који Србин од тога бити дебео.

Ћира. Зваш-ли море како се зове нов министар грчки?

Спира. Сапунтраки.

Ћира. Еј, моја греческа мудрости! можеш ти сада сапун тракити колико хоћеш, — ал не опра ону лагу са пропуштене згоде.

Ћира. А знаш-ли како сада браца Гаја зове своју жену?

Спира. Како?

Ћира. Он је сада зове својом лађом.

Спира. А од кад то?

Ћира. Одгад се за њом вуче шлеп.

Ћира. У Америци живи један човек, који има 118 година.

Спира. Но то је чудо!

Ћира. Али тај још не зна шта је женска глава.

Спира. Е онда није чудо!

Ћира. Чујем да сада све повеће силе које су у профиту хоће из благодарности да ужегу пред ико- ном конгреса свећу.

Спира. А шта ће Персија, — јер код ње нису свеће у обичају?

Ћира. Па зато је добила Котур.

Ћира. Бога ти, Спира, би л' ти мени знао ка- зати, шта је то главница, о којој се сада толико говори?

Спира. Та зар незнаш, да главница значи капитал.

Ћира. Е гле молим те! Па што се онда људи туже, да имају у житу много главнице и дешпе- рирају, кад треба да се радују?

Спира. До душе главница значи канитал, али и то стоји, да што је више у житу главнице, тим ће мање бити капитала. **Аб.**

Ћира. Море Спира, што си ти тако забринут,

Спира. Та како се нећу бринути, кад читам по новинама како влада „флектифус“, пак се бојим, да га и ја не добијем.

Ћира. Мене богме није ни бригеша. Ја имам мог доброг „флекпуцера“, те ако добијем „флекти- фус“, он ће ми ишчистити флексе, па ко да није ништ' ни било. **С. П.**

Ћира. Даклем Полит је изабран у два среза.

Спира. Ето видиш он сад има и сувише, — да је у бољој љубави са министром Тисом, могао би му један уступити.

Ћира. Даклем у Босни још нису жице по- пуцале.

Спира. Него?!

Ћира. Него их је Хаџи Лоја покидао.

Ћира. Јели истина да се у Босни провалио об- лак над нашом војском.

Спира. Ја то не узимам тако озбиљно. Него држим да се небо хтело мало нашалити, велећи: кад хоћете окупације ево вам и воде која је нуждна за тај посао.

Из Новог Села.

Стармали! Ово је вредно да прибележиш. Ономад оде један Србин из Новог Села у назарене. Кад смо га питали зашто је то урадио, одговори нам: Читао сам припослано новоселског учитеља Мише Атанацко- вића. — Пак зар то припослано тера људе у назарене? — Тако је, одговори нам ренегат. У томе при- посланом назива се назаренска богомоља „шталом“. А ја знам, вели, да назарени нашу цркву зову црквом. Па водем отићи у оно јато, које туђу светињу поштује, — него остати у ономе, које туђе богомоље скврњава. То је цела истина. А г. учитељ, бар као учитељ могао би имати више резона. **Твој Ћ.**

В р а ч.

Један, како наши кажу луцков, пође једно пред вече у Тису да се купа. Купао се и купао све дотле док се није смркло. Кад из Тисе изиђе не нађе на баиру ни кошуље ни хаљина, па онако го и наг куда ће и шта ће: размишљавао је дуго, на последак спази у селу у крајњој кући да у кујни велика ватра гори па је по томе судио да то мора бити кућа газдачка и да ће му тамо ваљда какве кошуље поклонити, кад је тако и невино страдао.

Упути се даклем и сретно доспе у кујну, где у тај пар не беше од редуша баш ни једне, — еле браца се завуће под огњиште, где — на његово велико чудо — већ је седио један човек. Тај под огњиштем затечени староседелац уплаши се од голог, наог непознатог новопришелца, а и пришелац зазирао је од затеченога, али обојица нашли су за добро да ћуте као мушице.

Кад се стаде вечерати, једна млада, која је са обученим бог те пита какве тајне имала, пуну чинију под огњиште тутну. Необучени помислу у себи: бог да простиј па се наклони на јело, те онако гладан, после купања све пофуга. После прва јела долазила су и друга, а за јелима ишло је и вино, све један лончић за другим. Обучени пасажер није смео ни маћи, се и тако је необучени све попио што је доспело под огњиште, па није ни чудо што се накресао.

Онако накресан необучени окуражи се, па смело проговори обученоме: брате, ко си да си, ја нећу да разбирам, не тиче ме се ни то шта тражиш овде, али видим да ти зазиреш од мене, а ја опет зазирем од тебе; него знаш шта је? ја када се напијем имам натуру да мало попевам.

Обучени, као из мртви проговори: немој, брате, ако бога верујеш и ако си крштена душа, јер ако се газда и гости побуне убиће нас обојицу. Домаћин је данас свечар, па знаш да сачува бог свакога, кога вашар, сватови и свечари туку!

Необучени, е вели кад је тако, ја ћу ћутати, али онда ми мораш дати твоје хаљине да их ја обучем, па да идем, а ти се избављај после одовуд како си и до сада.

Обучени пристаје на ово, и тако се пришелац одену, а кад уграби празну кујну он испод огњишта стругну, али не напоље, већ — управо домаћину у собу.

Домаћин Злата већ је био закрљештио очима. До њега седе домин с једне, а попа с друге стране. — попа се тужи како му парохијани бир не плаћају, и како је нестало оно златно доба кад је на крстов-дан по пуна кола шупака, кобасица и плећака за водицу добивао, — а домин се опет једнако вајкао како су га подсели јавни бележници, па сада никакве заслуге. —

Кад непознати уђе у собу, Злата, као домаћин а и свечар дочека госта доста уљудно, јер кад је Злата свечар, његова су врата свакоме отворена. Посади непознатого за сто и понуди га јелом и пићем и запита га ко је и куда путује. Непознати каже се да је из Срема, — тамо од Прига, а занатом да је врач, — али таки врач, који одиста свашта погађа.

Злата га одма упита, би-ли знао и њему што казати?

Врач одговори да зна, и да се баш за то к њему и свратио, јер како је поред капије му прошао, намиришао је, да (макар што је добар газда) да има несрећу у кући,

— али да ће он ту несрећу, ако му дозволи одма из куће истерати.

На ове речи Злата разрогачи очи, — попа се подмукло насмеши и намигне, а домин као опарен скочи: не лажи, вели, хуљо, него де ти мени покажи пасош, — немаш-ли га, а ти хајд' у бувару!

Домаћин Злата утиша домина, па се окрене врачу, говорећи му: ако ми ти несрећу ту, што велиш да је у кући имам, истераш, ја ти дајем одма 25 фр. шајна.

Врач пристаје на погодбу и позове Злату, попу и домина, па и све друге званице да изиђу у кујну, па да ће се осведочити о томе што им је казао, јер он никад не лаже, — али само под тим условом да несрећу нико ни прстом не дирне (иначе би зло било), него да ју [пусте миром ићи куд оће.

Љубопитни шта ће из овога изићи, похите сви у кујну.

Ту врач узме један повелик лонац и зайти из котла вреле воде, па онда се прекрсти, почне нешто мрмљати и са врелом водом хип под огњиште. Онај кукавац под огњиштем, стаде се гурити, а слушаоци уверише се да има нешто живо под огњиштем, па се згледнуше. Врач зайти и други лонац па повика озбиљним гласом: У име твога сатане позивам те несрећо, да се торњаш из куће Златине, — ја сам јемац да те неће нико одадрети! — па хит водом под огњиште. Онај под огњиштем дрекну па се помоли онако без хаљина напоље, па терај на улицу, а вашке за њим.

Попа се убезекну па стаде читати неку василијеву молитву. Домин пак снужди се: е, вели, науко и филозофијо сад сте се показали како сте ништави! А Злата стаде љубити врача, е, вели, брате, бог ми те донесе у моју кућу. Пак се сви слеглоше у кућу на ново напиће докле год један другог видише.

Кад је било пред зору — — *)

Лаза Кнежевић.

*) Али ми ћемо ову приповетку овде преканути, а ко би хтео да је чује целу, ако је познат са Ф. домином нека гледи да га укеба кад је расположен за приповедање, пак ће чути и насмејати се.
Ур.

Хајд' и опет кикинђанима.

Кад ударе избори у кортешку банду Тад се почне зборити и о „Иберланду. А кад дође посланик до својих дијета, Иберландско питање под купус одшета. Иберланд је удица, — та зар још не знате! А ви сте јој рибица, — па се праћакате. Удица ће удити донде вама свима Све догод се рибица на удицу прима. Нит' ће икад удичари удицу да реше. Догод виде да се риба сама за њу веже. А кад рибу поједу, — то ми добро знамо, — Иберлаидско питање решиће се само.

М.

Г о в о р.

посланика X. на угарском сабору.

(По етенографским белешкама).

Посланик X. (брише зној с чела и устане): Господо моја! (Чујмо!) Молим да се отворе тамо прозори, јер је јака врућина! (Опште одобрање).
Аб.

Из „дрвене књиге.“

Нега нико не мисли, да ће овде бити одломци из дипломатске такозване „Дрвене књиге“ или „Rothbush-a“, него имамо ми једну дрвену књигу у цецу, па кад чујемо где у бирџузу, на сокаку, у варошкој кући, на путу и т. д. какву добру досетку или приповетчицу, а ми је одмах забележимо у нашу „дрвену књигу“ ради стармалачке публике. Није згорег ово бележење, јер поред толике брига, што их данас човек има, лако заборави на гдекоје ствари, н. пр. лако заборави какву добру шалу и досетку, заборави какву наручбину извршити, порцију платити, кудгод важним послом отићи и т. д., а многи, од кога не можеш иначе ни беле извући, кад се мало у бирџузу накреше, а он ваздан приповеда, па ко би то све утубио, ако не забележи. На посао дакле.

1.

Један ђак, који је учио лекарске науке и један, што је учио звездарство — астрономију — падну на испиту. Расрде се на то, а и видећи да неће никад испита положити, договоре се, да иду у Босну, те да тамо терају свој занат, тамо се баш слабо гледи на диплому. Дошав у Босну сврну у једну кућу и замоле домаћина, да их прими ону ноћ на конак. Домаћин их лепо дочека, даде им вечерати и за тим легну сви да спавају. Око неко доба ноћи, почне домаћиново дете плакати и дрекати, јер му је позлило у стомаку и мучило га. Домаћин пошаље старијега сина на таван да донесе паприке. Кад је син донео паприке домаћин је измрви и даде детету да попије, на што се дете одмах смири и засни. Пред зору викне домаћин свога сина и рећи ће му: „Иди Јанко на поље, види хоће л' бити кише“. Јанко се врати велећи да кише бити неће. „А од куд ти то знаш?“ запита га отац. „Наш магарац се окренуо истоку.“ — Кад су наши ђаци поустајали, захвале домаћину и оду даље; уз пут ће један рећи оном другоме: „Ајдемо ми брајко кући, јер кад се овде болести паприком лече, и кад су овде магарци астрономи — нема ту леба за нас!“

2.

Купила домаћица три кила меса за паприкаша имала је гостију, па да их мало угости. Месо остави у кујни на орману и оде у собу. Кад се врати опет у кујну, јест, ал' меса нема, него на орману седи мирно кућевни мачак и чини се невешт. Сумња паде таки на њега, да је он месо појео. „Добро — вели домаћица — сад ћемо се уверити је ли мачак месо појео; ако је он појео, он мора бити три киле тежи, дакле да га измеримо!“ И донеше кантар, те да измере мачка мачак је био тежак управо три киле. „Но, рече домаћица, терет износи управо три киле, месо је дакле ту, али сад је опет питање ди је мачак?“ — И тако су по целој кући тражили ди је мачак (јер онај што је на кантару био, то су по њиховом свањању оне три киле меса),

Аб.

О грубијанству.

(Свршетак, али не грубијанства, него овога чланка.)

Грубијанство се мење и по пределима земље. Што је северније, тим су краћи изрази, тим грубији, а што јуж-

није, тим су учтивији људи, па и животиње. Арапски коњ и мачка из Ангоре уљуднији су него на прилику шотландско псето или северна мачка.

Међу јужним народима Галијани су најучтивији. Запитај којег где је ова или она улица или кућа, он ће сав свој посао оставити и одвести те тамо. А ево шта је мени пасирало у северу, и то у Холштајну, „Водили овај пут у Дистерброк?“ запита једног мимопролазећег учтивим гласом. „Не води“ одговори он грубо и оде даље и не жалећи ме, што се на кривом путу налажах и што се на њега обратих, јер обоје је жалосно било.

У Млетцима ме је изненадила једном киша, ја хтедох огрнути мој огртач, а неки непознат ми човек прихвати огртач и поможе ми га навући. Тако исто ми се десило и у Берлину, један учтив непознат ми човек, кад сам полазио из позоришта, поможе ми се огрнути, али доцније сам приметео, да ми је из огртача нестало мараме и тубакере; у Берлину су дакле само допови учтиви људи.

Касири, портири, поштански чиновници, кондуктери на жељезницама, који су иначе пријатни и учтиви људи и доброга васпитања, постају додиром са публиком, која не престано запиткује, непрестано се љути и сумња, непрестано, брбља — тиме они постану напоследку грубијани.

Једном сам стајао на каси једне жељезничке станице на којој обично није било много путника — јер на којој има много путника, ту чиновници немају времена да буду грубијани. Једна старија госпа заиште карту другог места до станице Н. — „Девет форината и 80 новчића“ чуло се иза ограде благајникове и у руди касиревој опази се зелена карта. Госпа стане бројати заискану своту, но ветар однесе јој неколико банака, што касир подигне и урачуна јој; за тим затвори касир прозор, јер већ није било више путника, па да не би промаја ишла на њега. Мало час врати се госпа и куца му на прозор. Касир отвори. „Смем ли и моје псето повести у купону?“ запита путница кроз нос. „Не смете, има натраг за псе одељак“, одговори чиновник нешто оштрије и залули прозор. „Али морам, моје је псето мртво, те га могу зар задржати код себе?“ дода госпа жалостивим гласом. „Није него!“ одговори љутито чиновник, „шта вам пада на памет, цркнута псето носити, шта би други путници рекли?“ избациће чиновник и залули ће прозором, да се и госпа поплашила. Али се наскоро опорави од страха и опет куцне на прозор. Подуже је чекала напоследку касир отвори с речма: „Шта је опет сада? Зар ви мислите да ја немам друга посла, него вам сто пута отваризати прозор?“ и хтеде опет да залули, али госпа подметне своју руку под прозор и рећи ће: „Али моје сирото псетање, тако је лепо препарирано и испуњено као кад је било живо, мислите сад ће проговорити!“ — „Па што одмах не кажете, ако немају други путници ништа против, а ви га понесите“, рече касир и последњи пут затвори прозор. Овде се мора касиру опростити, што је љутит био.

„Има и привиднога грубијанства. У Кашави се приповеда, како је неки путник на жељезници при поласку запитао неког пријатеља: „Куда тако?“ — „Шмекс!“ одговори овај. — „Ала је тај грубијан!“ помислиће когод, ко не зна да је Шмекс дражесно купатило у Татри, камо се поред Кашаве жељезницом иде.

Познати су вицеви и грубијанства бечких фијакера и метачких гондолијера. Једном виртембержану, којег је одавао швабски дијалекат, рећи ће бечки фијакер при уласку у кола: „Уђите само не бојте се, нема у колима цахерл-прашка против Шваба“.

Прев Аб.

Н а т п и с и.

На једну љубавну Еротиву.

Бајрон љуби пак и пише, —
Ал написат' зна;
Ретка с', побро, у човека
Така својства два!

Критичар.

Критичари . . . чудне ствари . . .
Зар ту треба дар;
Лепом делу критичари
Па си критичар.

Филозов.

Сјајно доба, грчко доба
Пуно старих филозофа!
А где чуда ево сада.
Мудраца нам голОбрада!

Једном појети.

(по мађарском.)

Веља је локоћа
У твојим песмама.
Јест', то тако бива
Ди ј' празнина сама.

Ј. С.

Деца ко деца.

Дођем једног дана кући и затечем моју децу и још неке њиве другове где се играју. На питање: шта раде? одговори ми мој син: „играмо се конгреса.“

— Е па шта си ми ти на том вашем конгресу? —
Упитам га ја.

— Ја сам председник Бисмарк. — Одговори он.

— А зашто баш то?

— Е па ја сам, оче, домаћин, а ја сам и предложио да се тога играмо.

— А шта си ти, Милане? — Запитах дете мога једног пријатеља.

— Ја сам, чико, Енглец.

— Одкуд то опет?

— Јер кажу да мало говорим а више из потаје вребам.

— А ти, Перице: ко си ти?

— Ја сам Горчаков, чико, јер мени много треба, а кажу и да много лагим.

— А ко си ти Мито?

— Хахаха, ја сам Андрашија.

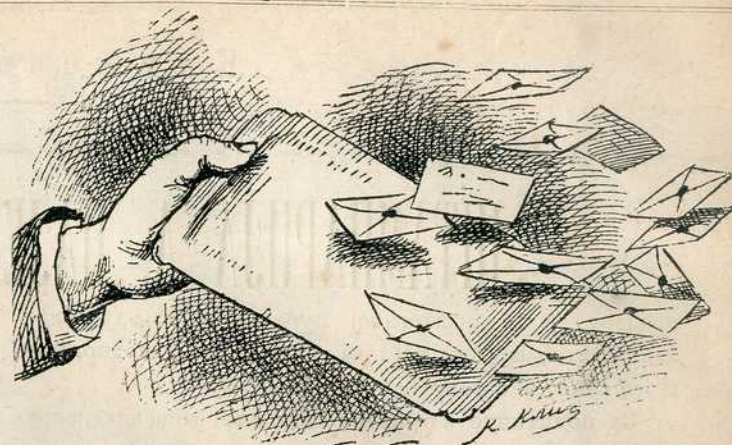
— Па шта се смејеш зато?

— Та имам каде и снужити се.

— А зашто нисте и ону млађу браћу припустили да се и они играју, где како им је жао и неправо!

Сви у глас: Они су још мали за играње конгреса и они нам овако претстваљају Србију, Црну Гору и Румунију.

Прибележио К. К.

Дра . . . и — и још неким. Чудновато хватање наше илустрације у 3-ћем броју! Где би ми честитог старину Бр. хтели врећати баш у онај ма кад узесмо у обрану наше дојакошне посланике против затрчаног нападања да су сви дојакошњи наши посланици дилетанти. Та зар не видиш како је старац лепо нацртан, како се чуди и диви тој ваеркној величини која хоће све дојакошње да помрачи! — Жалосно је то кад овако јасну илустрацију још морамо тумачити. Има људи за које баш и није први јевронски хумор. цртач Клич. — они би боље разумели кад би им н. пр. „Керезека“ што нацртао.

Вл. М. Ј. у В. На Елићу хвала. Имате ли још што таково? А јубелашу не емо да дамо ту почаст, да га примимо баш ни у бубнуотеку.

С. Ј. у Беочин. Натписи уђоше. Сентомашки сватови другом приликом. — Мило нам је што нам на крају писма јављате.

П. Д. у Ђали. „Учена фрајла“ — хајде да јој иардонирамо до друге згоде кад што још смешније буде. Даклем тако велите, ваше муктације у договору су са вашим јови алним поштаром, па чече на пошти непрестано, а чим пошта стигне, а они — ако не другче а он да на силу отму „Стармалог“, па тек кад га они прочитају онда га претилатници добију. — Питате нас шта велимо на то? Ми велимо да су ваше муктације још цвеће и ковиље, јер кад прочитају они вам лист даду. Ал има их и таквих, који и прочитају па у џеп стрипају. А ти предилатниче рекламирај!

М. У песму „кигинџанима“ сливена је и ваша песма. Што се тиче омашице пера у књизи „Дани одмора“, тај се грехд опрати са простом исправком, у „место: четврта заповед, — читај: и е т а заповед.“ Не треба ту тако сикиром по глави.

Ст. у Н. Н. Мило ће нам бити ако нам се још који иут јавите. (Оно о бацаним колачима не разумемо, па ваљда зато и не налазимо никакве досетке).

Наспасу у Вршац. „Вршачке траље кришти!“ — херкулески задатак. Наше силе стрене и при самој помисли. Па још кад се сетимо шта свет говори, да је у вас обично крива и она партаја коју сеују, и она која сеује. „Гадура“ је лепа, али се не слажемо са тим „правоученијем“ као да би само лепо лице могло човека усрећити, а без њега да среће нема. И само зато ad asta.

„Месија“. Сад доста о томе. Ми смо нашу дужност учинили. Ућуткали смо за часак пријатељске одношаје, па смо и успели толико да смо Ј. . . уверили, е се са оваким програмом и начином не иде од српске стране на дијету. Бар сад још не. Може бити после других десет година.

Демокриту у Панчево. Изволите нам се јавити кад се мало боље упознате са српском граматиком. Онда јамачно нећете нам слати оваке епиграме, као н. пр.

„Овде лежу кости моји,

Волео би да су, — твоји.“

јер кост је у српском језику женска рода, а кости никад не лежу — него леже.

„Стармали“ излази 10. и 25. дана у сваком месецу.

Годишња је цена 4 фор. За Јуни Јули, Август и Септембар 1 ф. 34 новч. — а до краја ове године 2 ф. 34 новч.

За Србију: Годишње 10 динар, на четири месеца 18 гроша, а до краја ове године 31 грош чаршијски.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиле на адресу Др. Јов. Јовановића у Каменицу (Kamenitz per Peterwardein). Предилату пак и огласе, ваља слати на штампању А. Пајевића у Нови Сад. (Neusatz.)

Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

препоручује се поштованој публици за израду свиколких штампарских послова, које обавља угледно, брзо и јефтино, а израђује:

За политичке и црквене општине: записнике, окружнице, веровнице, судске одлуке, доставнице, књиге од најмањих до највећих формата, судске и одборске позиве, извештаје и разне објаве, порезне књижице и цео остали канцеларијски штампани материјал као и матрикуларне табакe и изводе из њих;

За повчане заводе и уопште све јавне задруге израђује свеколике тискарије;

За трговце и трговачке одношаје: рачуне, ценовнике, писма, подвозне листове, објаве, извештаје, обвезнице, наслове на писмима и ковертама и све остале тискарије на свима језицима, у разним приликма;

За поједине књижевнике, издаваоце, и књижевна друштва на свима књижевним језицима израђује:

Дела, листове, повремене списе, и све умне производе,

а на захтевање радо шаље и на страну предрачује у свима штампарским пословима, уз које прилаже и хартију ради штампања на углед.

Стан штампарије налази се у кући госпође Марије Трандафил, на главној пијаци где је и књижара Браће М. Поповића.

продаје са свога стоваришта ове књиге:

Буквар за српске основне школе	20 нов.
Упутство уз буквар за основне школе	— — 10 нов.
„Здравље и напредак наше деце“, за народ написао Милан Јовановић Батут	— — — 60 нов.
О дифтиритичној вратобољи, за српске матере написао др. П. Огњановић	— — — — 20 нов.
Одабране народне песме за учење на изуеу у срп. основним школама	— — — — — 10 нов.
Дисциплинарна правила за учитеље српских основних школа	— — — — — 10 нов.
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић	— — — — — 20 нов.
Мала библиотека свеска I.	— — — — — 10 „
„ „ „ II.	— — — — — 10 „
„ „ „ III. „Новина“ I.	— 60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II.	80 „

„Илустрована ратна Кроника“, седам свезака, 29 табакa са 104 слике, у меком повезу 3 фор.
 „Исто у леним тврдим корицама — — 4 фор.
 Очеви и деца, роман од Ивана Тургенјева „ 60 „
 Из природе, чланци за старо и младо — „ 20 „
 Преподавци добијају 15—25 процената рабата, а код неких од ових књига и 35 процената кад се поручи за готов новац. Наручбине обављају се тачно и брзо.

Сад после закљученог мира и свршеног конгреса европских сила у Берлину, нарочито препоручујемо књигу:

РУСИЈА И БАЛКАНСКО ПИТАЊЕ,

од М. ДРАГОМАНОВА.

ПРЕВОД С РУСКОГ.

Књига је на 8-ни 5 табакa с предговором Пере Тодоровића, а садржина јој је:

- I. Поштену ствар треба поштено бранити.
- II. Унутрашњи и спољашњи Турци.
- III. Унутрашње роцство и рат за ослобођење.

Цена је књизи 40 новч. За Србију је цена 1 динар. Наручбине из Србије ваља упутити књижари В. Валожића у Београду.

Ко поручи на више ових књига, рачуна му се по 30 новч. књига.

Наручбине ваља упућивати

ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА

У Новоме Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Из Н. Сада од 4. Маја до даље наредбе.

У Земун: сваки дан у пола 5 сати по подне изузимајући понедељник).

У Тител, Земун и Оршаву; средом и суботом у пола 5 сата по подне.

У Пешту: сваки дан у пола 11 сати пре подне (изузимајући четвртак). **Оправништво.**

РЕД ПЛОВИДБЕ МЕСТНОГ ПАРОБРОДА

између Каменице и Новог Сада,

од 7. (19.) априла почињући:

Из Каменице у јутру у 5 и 9 сахата. — По подне у 1, 2½ и 7 сахата

Из Новог Сада у јутру у 7 и 11 сахата. — По подне у 2, 3 и 8 сахата.

Часнек, управитељ.